

Красимир Симеонов

МОТОДЗЕН

Рокерски истории

София, 2025

© Издателство „Изток-Запад“, 2025

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и на издателство „Изток-Запад“.

© Красимир Симеонов, автор, 2025

ISBN 978-619-01-1619-6

Красимир Симеонов

МОТОДЗЕН

Рокерски истории

Животът не е в това да се криеш,
докато отмине бурята.
Смисълът е да минеш през нея!

МОТОБРАТСТВО

*Усещаш ли тътена?
Значи приближаваме ние.*

.....

*Ние, които променяме посоката на вятъра,
ние, които носим бурята,
която блъска по прозорците ви,
която разбива вратите ви,
която нахлува в душите ви.*

*Не вярвайте ако някой ви каже:
„Тази буря не ще ме превземе!“
Понеже ние сме духът на бурята,
понеже ние сме всяка светкавица,
понеже единствено в такава буря
израстват истинските сърца.
Нашето бъдеще е в смисъла
да продължаваме напред,
въпреки забраните.*

*Противопоставяй се – казваме ние -
противопоставяй се на всяка рутина!*

Не се предавай!

Не спирай!

Смелост! – казваме – и така владеем страха.

*Черни в своите кожи, ние сме онези въглени,
които по-мъдрите наричат диаманти.*

.....

Какво има в очите ни?

Там е свободата, която никога няма да имате.

*Нашата свобода, която ви изгаря до ужас;
нашата свобода, която е всичко за нас.*

*Именно тя ни предпазва просто да ръждясаме
и ни помага да износим до смърт
себе си и своите буреносни машини.*

Защото ние не сме като вас!

Ние не сме от вашия свят!

Ние сме отнякъде другаде.

*Може би от онази искрица в детските очи,
от която започва всичко.*

И пътуваме вечно към своя дом.

АНАРХИСТ

...но в оня различен, кристален смисъл на стремеж
към бездиханната чистота на душата;

... в защита на поругания Дух, който се изправя от
пепелта по-свят от всякога;

... по онзи неразбираем за Запада най-чуден на-
чин, да живееш като безсмъртен и в името на Човека.

Жив съм!

С Бог съм!

Друго нямам.

УТРО

Отварям очи и започвам да се приготвям за път.

Преди бях любопитен, исках да стигна далеч.

Наскоро разбрах – където и да отида, не мога да
избягам от себе си.

Защото целите се менят, но пътят те въздига.

Защото пътят е всичко.

ДВАМА ЧОВЕЦИ НА БРЕГА

Поразкапаната каравана беше затънала и с двете си колела в пясъка още от миналото лято. И се беше килнала леко към морето. Пролетта стопляше вече дните и Спас и Мила решиха да си изкарат масичката със столчетата.

Зимата беше тежка. Той си намираще работа тук-там за почти без пари, а нейната бременност напредваше бързо.

Гледах да минавам поне веднъж седмично, за да ги видя. Спирах мотора на полянката отпред, давах им торбата с провизии, която носех и пиехме кафе. Говорехме си дълго.

Тъжното беше, че искаха да се махнат от тук.

Мизерията ги задушаваше, а и нямаха близки, на които да разчитат. Бяха си купили караваната на старо и аз им я докарах с колата на един приятел – до този див плаж, може би последния у нас.

Селото беше на три километра по черно нагоре и Спас трябваше да ги върви всеки ден и да се надява, че някой ще се смили и ще го наеме да почисти плевника му или да му прекопае градината.

Едвам оцелявах.

Наистина искаха да се махнат от този свят...

А Спас беше най-прекрасният поет, който бях чел някога. Но трупаше стиховете си в чекмедженцето до леглото, не искаше да издава нищо. Веднъж ми каза:

– Добре, че е писането, иначе до сега да съм се побъркал! Просто не виждам вече хора сред нас, братле! Няма човеци!

Стиховете бяха неговият гръмоотвод. И така защитен от тях, той преживяваше бурите на дните.

Мила пък беше кокалеста хипарка последно поколение – наследство от родителите ѝ, което тя много си пазеше. Беше фина, някак кристално чиста и никак не подходдаше на този мръсен свят.

Бяха щастливи младоци и се обичаха безкрайно.

Двадесет и четвърти май късно вечерта – тогава ми звънна телефона и чух от другата страна Спас:

– Брат, Мила ражда!

– Как така, време ли е?

– Още е в седмия месец, рано е, а и навън вали.

Линейката не иска да влезе в калта. Чака в селото.

– Трябва да стигнете до нея, Спасе! Тръгвам към вас! Звъни пак на 112 да изпратят високопроходима линейка, виждал съм, че имат! Идвам!

Живеех на седемдесет километра от тях.

Подкарах мотора си като бесен.

Усещах няколко пъти как телефонът ми звъни в джоба, но не спрях.

Дъждът намаля.

Бързах, бързах, бързах...

Минах през селото, линейката я нямаше. Още в началото на черния път моторът се поднесе, осука се и се заби в храстите. Останалото разстояние го бягах.

Когато изкачих хълма преди морето, видях караваната. Тя гореше. Нямах повече въздух, но някак минах последните няколкостотин метра...

Караваната гореше като факла.

Вратата беше заключена.

Беше заключена отвътре.

Разбих я с някакъв камък и я отворих, но отвътре излязоха само огнените езици на пожара.

Седнах десет метра встрани и се разплаках.

Наоколо нямаше жива душа. И щеше да е така докато съм жив.